

The Invitation # 2 vraag 1 en 3

Sta op! Kom onder je dekens vandaan!

21 augustus 1987 PM in het Chuang tzu Auditorium.

Vraag 1

Geliefde Osho,

Shunryo Suzuki, een van de eerste zenmeesters die woonde en onderwees in het Westen, werd eens gevraagd waarom hij nooit veel over satori, verlichting sprak.

De meester lachte en antwoordde,

“De reden dat ik niet over satori spreek is omdat ik haar nooit had.”

Kunt u alstublieft uw commentaar geven.

David Hey, Zen in het Westen is daar in een erg vreemde context.

De Meester waar jij over spreekt, Shunryo Suzuki,

moet 'n enorme moeilijkheid gevoeld hebben om zich uit te drukken, want Zen heeft een eigen taal.

Het heeft een klimaat wat anders is dan elk ander klimaat op de aarde.

Om Zen naar enig ander land te brengen is een moeilijke taak.

Je moet bereid zijn te worden misverstaan.

Suzuki's uitspraak schijnt duidelijk te zijn, en iedereen die haar leest zal geen enkele moeilijkheid hebben om haar te begrijpen.

Maar wat hij begrepen zal hebben, zal verkeerd zijn.

De Meester werd gevraagd, “Waarom spreekt u niet over satori? – het Japanse woord voor verlichting. En hij antwoordde op de manier zoals een Zenmeester moet antwoorden hoewel hij heel goed weet dat hij niet begrepen kan worden, hij moet wel misverstaan worden.

Hij zei, “De reden dat ik niet over satori spreek is omdat ik haar nooit had.”

De uitspraak is duidelijk, taalkundig is er geen probleem, er is niets in te begrijpen. Suzuki zegt hier, “Ik heb er nooit over gesproken omdat ik haar nooit had.”

Nu zal ik je de hele achtergrond geven, het klimaat waarin de betekenis van dezelfde zin in precies het tegenovergestelde gaat veranderen als jij haar begrepen hebt.

Zen heeft een absolute zekerheid dat niemand satori of verlichting kan hebben;

je kunt dingen hebben. Je kunt geld hebben,

je kunt macht hebben, je kunt de hele wereld hebben, maar je kunt geen verlichting hebben.

Verlichting is geen ding; het is niet mogelijk haar te bezitten.

Zij die zeggen dat ze haar hebben – hebben haar niet – ze begrijpen niet eens het ABC ervan.

Men wordt de verlichting -dat is het wat Suzuki zegt.

Er is geen onderscheid tussen ik en verlichting, dus hoe kan ik haar hebben?

Het ik verdwijnt compleet in verlichting, net zoals een dauwdruppel in de zee verdwijnt.

Kan de dauwdruppel zeggen, “Ik heb de oceaan”?

De dauwdruppel is de oceaan – er is geen sprake van haar hebben.

Dit is het eerste wat je duidelijk moet begrijpen.

Suzuki was een verlicht Meester; vandaar dat hij ontkende.

Als hij niet verlicht was geweest, maar slecht een geleerde, die Zen bestudeerd had, zou hij zich misschien erg in verlegenheid voelen om het te ontkennen.

Hij zou liever gelogen hebben, en niemand zou in staat geweest zijn om zijn leugen te ontdekken.

Hij had kunnen zeggen, “Ik heb haar, maar de ervaring is niet uit te drukken;

zo eenvoudig is het, daarom sprak ik er nooit over.”

Maar de man had haar. Haar werkelijk hebben houdt in dat je haar niet kunt hebben; jij verdwijnt.

Zo lang als jij er bent, is er geen verlichting.

Op het moment dat verlichting er is, ben jij niet.

Jij verdwijnt net zoals duisternis verdwijnt als er licht is.

Duisternis kan geen licht bezitten; je kunt verlichting niet bezitten.
Ik denk niet, David, dat de uitspraak van Suzuki begrepen kon worden door de mensen die de vraag stelden en die het juiste antwoord kregen.
Het behoeft een totaal andere context om te begrijpen.
De Westerse opleiding is zo'n voeding voor het ego...
in feite ondersteunt de Westerse psychologie het idee dat een persoon een erg duidelijk ego moet hebben – krachtig, agressief, ambitieus;
anders kun je niet overleven in de strijd om het bestaan.
Om te overleven moet je er op de eerste plaats zijn, en je moet niet alleen verdedigend zijn, want de juiste manier van verdediging is offensief zijn, aanvallen...
Voordat een ander jou aanvalt, moet jij aanvallen.
Jij moet de eerste zijn, niet de tweede, want je verdedigen is al de strijd verliezen.
En vanwege de Westerse psychologie ondersteunt het hele opleidingssysteem het idee dat een man volwassen wordt als hij een steeds meer gekristalliseerd ego bereikt.
Dit gaat in tegen de ervaring van alle Boeddha's, van al de ontwaakten.
En geen van deze psychologen of opvoedkundigen heeft enig benul van wat ontwaken, of wat verlichting is. Zij die verlicht zijn geworden zijn, zonder enig uitzondering, het eens over het punt dat het ego moet verdwijnen.
Het is vals, het is gecreëerd door de maatschappij, het is niet jouw originele gezicht, het is niet wat jij bent.
Het valse moet verdwijnen zodat het echte kan zijn, en dan moet het echte verdwijnen in het ultieme echte.
Mensen leven zo ver weg van hun ultieme thuis – ze zijn niet eens echt, wat te zeggen over het ultieme echte?
Voordien moeten ze eerst voorbij het ego gaan.
Ze moeten in meditatie hun eigen centrum ervaren. Maar dit is niet het einde.
Meditatie is slechts het begin van de reis.
Op het einde wordt de zoeker opgelost in het gezochte, de kenner in het gekende, de ervarende in de ervaring. Wie gaat de satori hebben?
Jij bent afwezig; jij bent niet- bestaand als de verlichting explodeert.
Jouw afwezigheid is een absolute noodzakelijkheid voor het gebeuren van de verlichting.
Suzuki is absoluut juist: "De reden dat ik niet over Satori spreek is omdat ik haar nooit had."
Ik ben absoluut zeker dat zij die hem hoorden stellig gedacht moeten hebben dat hij geen ervaring van satori had gehad. Dit is eenvoudig de betekenis van wat hij zegt.
Tenzij er iemand was die ego-loosheid had ervaren, en uiteindelijk zelf-loosheid, zou Suzuki beslist, zonder uitzondering worden misverstaan. Maar hij was een man met onmetelijke durf, met grote moed, om Zen te introduceren in het Westen. Niet veel mensen waren onder de indruk. Velen genoten wel van Suzuki's uitspraken, zijn anekdoten uit de analen van Zen; ze vonden het vreemde grappen.
Maar er waren er een paar die niet begrepen wat de man zei, maar de man zelf wel.
Hij kon het een paar mensen bijbrengen; hij heeft dezelfde uitmuntendheid als Bodidharma die het zaad van Zen in China plantte.
Suzuki kan vergeleken worden met Bodidharma. Hij plantte zaden in het Westen, en Zen werd, in het Westerse klimaat en mind, een nieuwe mode.
Suzuki werd er erg door verstoord.
Hij was geen nieuwe mode aan het introduceren, hij introduceerde een nieuwe revolutie en een nieuwe stijl van zijn.
Maar het Westen verstaat de dingen slechts op die manier -- iedere twee, drie jaar is een nieuwe mode nodig; mensen worden het oude moe.
En Suzuki werd met vreugde ontvangen, want hij bracht iets wat geen Christen of Jood zelfs maar in staat was te begrijpen.
Hij trok veel mensen van de nieuwe generatie aan;

een paar van hen bleven de meester tot het laatste moment trouw. Velen reisden naar Japan gewoon vanwege Suzuki. Honderden Zen klassieken werden vertaald in de Westerse talen vanwege Suzuki.

Nu is het mogelijk om over Zen te spreken en ook begrepen te worden, en de hele verdienste gaat naar een enkele man, Shunryo Suzuki.

Het moet nooit vergeten worden dat woorden niet bestaan zonder de context.

Als je de context vergeet, wat je ook begrijpt zal verkeerd zijn.

Als je de context verstaat is het onmogelijk het verkeerd te verstaan.

Berkowitz werd bij het oversteken van Washington Avenue in Miami aangereden door een passerende auto. Verscheidene voorbijgangers hielpen hem overeind en legden hem op een bank. Een vriendelijke grijs dametje kwam dichtbij de man en vroeg, "Ligt u comfortabel?" "Ehhh! Ik verdien de kost," zuchtte Berkowitz.

In de Joodse context kon hij het woord comfortabel op geen andere manier verstaan dan als het verdienen van een goed inkomen.

Hij zei, "ja," Hij heeft het ongeluk gehad,

maar hij kan het woord 'comfortabel' niet verstaan in de context van het ongeluk.

Misschien zal hij sterven,

misschien is hij ernstig gewond, maar zijn context blijft als zijn oude mind die alleen denkt aan geld en verdienen.

Dit moet je onthouden als je Zen bestudeert – de verschillen van de context.

Het wordt gezegd: Om bij de waarheid te komen, voegt de Duitser iets toe,

de Fransman haalt er iets af, en de Engelsman verandert het onderwerp!

Ik heb eens gehoord...

Je kunt altijd de nationaliteit van een man herkennen door hem aan een mooie vrouw voor te stellen. Een Engelsman geeft haar een hand, een Frans man kust haar hand, een Amerikaan vraagt haar om een afspraak, en een Rus mailt naar Moskou voor instructies.

Vraag 3

Geliefde Osho,

Toen u over betekenis en context sprak, begon er een lampje bij me te branden. De betekenis, niet alleen bij woorden maar bij alles hangt af van de context – speciaal mijn leven. U heeft een uitgestrekte context, geliefde meester. Zou u alstublieft willen spreken over uw context op deze plek, deze wereld, op dit moment? Heeft u het gekozen, of heeft de existentie u hier gezet wetend dat wat de mensheid nodig heeft, u de juiste man voor dit werk bent?

Devageet, zover het mij betreft heb ik nooit iets gedaan. Voor wat er ook gebeurt komt mij niet de eer toe. Sinds de dag dat ik mijn 'niet-iets -zijn' weet, zijn er dingen aan het gebeuren maar ik ben niet de doener. De existentie heeft het overgenomen. Ik ben zelfs niet eens bekommerd of wat er gebeurt zal slagen of falen; het is mijn zaak niet. Daarom kun je het niet mijn 'werk' noemen. Ik ben net zo'n deel van de existentie als de bomen, als de maan, als de sterren. Het geheel functioneert op een organische manier. Alles is verbonden met al het andere. Het kleinste grassprietje is verbonden met de grootste ster miljoenen lichtjaren ver weg. Allen functioneren en er is niemand die leiding geeft. De existentie is, in zichzelf de meester. En wat plaats vindt is spontaan: niemand geeft orders, niemand volgt. Dit is het grootste mysterie. Omdat dit mysterie niet begrepen kon worden, begonnen mensen van het allereerste begin een god te fantaseren. Hun fantasie van een god is enkel hun psychologische onvermogen om dit enorme universum te accepteren, spontaan bewegend uit zichzelf zonder enige ongelukken. Zelfs niet een verkeerspolitie – en miljoenen sterren...!

Net gisteren bracht Hasya mij het nieuws dat in Californië zich plotseling iets heel nieuws heeft voorgedaan. Afgelopen week zijn vijf mensen dood geschoten.. En dit nieuwe gebeurde op straat,

want de straten zijn te smal geworden en het verkeer is zo druk dat auto's bijna niet vooruit komen. Wegen lijken op parkeerplaatsen. En mensen hebben geweren in hun auto's want ze worden zo geërgerd dat de man voor hen zo langzaam gaat en het werkt op hun zenuwen. Ze hebben voortdurend geclaxonneerd, maar er is geen beweging. Duizenden claxons klinken overal. En afgelopen week parkeerden vijf personen aan de kant van de weg, namen een geweer en beschoten de man voor hen die ze niet kenden – en hij zat in dezelfde moeilijkheid, hij had dit niet gecreëerd. Het probleem was dat de man zich voor hen bevond. En dit is enkel het begin. Afgelopen week begon het, nu gaat het zich uitbreiden. Want als dingen beginnen is het erg moeilijk om weer te stoppen, in het bijzonder in Californië!

Bijna alle rassen in de wereld hebben een god bedacht. Het is eenvoudig een psychologisch probleem, het heeft niets met religie te maken, niets met filosofie te maken. Het is eenvoudig onbegrijpelijk, het is onvoorstelbaar hoe dit enorme universum voortgaat zonder enige bestuurder, hoe het tot bestaan is gekomen zonder enige schepper. Gewoon omdat mensen met hun verbeelding en hun logica er niet bij konden, gingen ze verzinnen... gewoon om zichzelf te troosten dat er niets is om je zorgen over te maken; anders zou het moeilijk zijn geweest om zelfs maar te slapen.

Miljoenen sterren en melkwegstelsels bewegen zich, en wie weet waar in de nacht de crash gaat plaatsvinden? Niemand houdt dit alles in de gaten. Er is geen politieagent, er is geen rechtbank, er is geen wet – maar vreemd genoeg, verloopt alles heel gladjes.

Seizoenen veranderen en de wolken komen met regen. Seizoenen veranderen en nieuwe bladeren komen en nieuwe bloemen... en het is een eeuwigheid zo door gegaan. Niemand maakt er een verslag van. Niemand vertelt de zon dat het tijd is; er is geen alarmklok die precies afgaat om de zon te zeggen, "Opstaan! Kom onder je dekens vandaan!" Dingen gaan eenvoudig perfect goed. In feite is mijn eigen ontkenning van god gebaseerd op dezelfde redenering. Ik zeg dat god niet bestaat omdat geen god dit enorme universum kan besturen. Of het kan intrinsiek spontaan gaan... het kan niet van buitenaf geregeld worden. Tenzij er enige innerlijke samenhang is, een soort innerlijke organische eenheid, kan geen buitenstaande controleur dit van eeuwigheid tot eeuwigheid blijven besturen. Hij zal verveeld worden en zelfmoord plegen, want wat is het doel? Niemand gaat hem betalen; niemand weet zelfs maar zijn adres! Ik hoorde, een man schreef een brief aan god want hij had dringend vijftig dollar nodig. En niet het adres wetend, stuurde hij deze naar: God de Vader, p.a. de postbode – want de postbode moet dat weten! De postbode opende de brief. Wat was het voor brief, naar wie moest deze verstuurd worden – naar God? Hij las de brief en kreeg medelijden met de man; hij moest in werkelijk grote moeilijkheden zijn. Hij had beschreven dat zijn moeder stervende was, en hij geen geld had, geen werk, geen geld voor eten, geen geld voor medicijnen. "Slechts voor een keer, stuur me vijftig dollar en ik zal nooit meer vragen." De postbode zei, "Iets moet er gedaan worden want deze man moet zich niet teleurgesteld voelen." De postbode zelf was niet erg rijk, dus vroeg hij al de mensen in het postkantoor om iets bij te dragen – vijfenveertig dollar was de opbrengst. Hij zei, "Iets is beter dan niets; slechts vijf dollar missen we." Hij stuurde de vijfenveertig dollar.

De man was erg boos. Hij zei tegen God, "Luister, volgende keer als u wat stuurt, doe dat dan niet via de post, want die mensen hebben vijf dollar wisselgeld genomen."

Mijn eigen inzicht is dat het niet van buitenaf geregeld kan worden. Dat is nog meer ondenkbaar: waarom zou enige god de moeite nemen, en hoe lang kan hij dat volhouden? Soms zal hij moe worden, en soms zal hij vakantie hebben. Wat zal er op die vakanties gebeuren? En als hij moe is en in slaap is gevallen, wat gebeurt er dan? Rozen zullen ophouden te groeien, sterren zullen de verkeerde weg nemen, de zon kan misschien opgaan uit het Westen – wie zal dat verhinderen? -- gewoon voor de verandering, gewoon voor een dag. Nee, van buitenaf is het onmogelijk – god is absoluut absurd – niemand kan de existentie van buitenaf besturen. De enige mogelijkheid is van binnenuit; het is een organisch wezen. Op het moment dat je jezelf als een afzonderlijk wezen vergeet, wordt je er deel van. Je bent er deel van geweest; je droeg onnodig het idee van afgesneden zijn en je belast te voelen. Ik heb me helemaal nooit over iets belast gevoeld. Bij wat er ook gebeurde

heb ik zelfs nooit gedacht dat het anders had kunnen zijn. Waarom zou het anders zijn? Wie is er om bij te klagen? Omdat ik niemand heb om te aanbidden, kan ik ook niet klagen. Een intense acceptatie en je bent voorbij ellende gegaan.

Ja, mijn context, Devageet, is uitgestrekt – maar het is niet mijn context, het is de context van het geheel. Het functioneert perfect goed – niets gaat er ooit verkeerd. Maar als je jezelf als afzonderlijk beschouwt, dan ga je onnodig belast worden. Mijn hele leer is: laat alle last over aan het geheel, wees vrij van alle last, en leef spontaan en totaal en zonder enig schuld. Er is niemand die jou kan straffen, en er is niemand die jou kan belonen. Jij bent deel van het geheel; jij doet het niet. Het geheel doet het door jou, of je het weet of niet. Op het moment dat je weet dat het geheel door jou functioneert, wordt je absoluut vrij van alle verantwoordelijkheid. Mijn collega's in de universiteit zeiden gewoonlijk dat ze nooit een meer onverantwoordelijk man dan mij hebben gezien. En ze zeiden, "We kunnen ons niet voorstellen dat een man met jouw inzicht nooit enige verantwoordelijkheid voor iets voelt." Het was moeilijk voor hen te begrijpen dat om verantwoordelijk te zijn je er eerst moet zijn. Ik heb mezelf ver achter gelaten, en sinds toen is er geen verantwoordelijkheid. Wat het geheel door mij laat gebeuren, daar moet het geheel verantwoordelijk voor zijn. Ik sta niet in de weg. Ik denk zelfs niet of het juist is of niet, of het wel of niet gedaan moet worden. Wie ben ik om te oordelen? Dit is wat ik 'loslaten' noem. Hymie Goldberg stierf en ging naar de hel. Hij begon onmiddellijk iedereen te commanderen en de baas te spelen.

"Stop daarmee," zei Satan. "Je zou denken dat de plaats van jou is."

"Dat is zo," zei Hymie, "Mijn vrouw gaf haar aan mij toen ik op aarde was!"

Ik bezit niets gewoon omdat ik geen vrouw heb! Ik kan zelfs niet de hel bezitten. Niemand kan me daarheen sturen. Ik ga eenvoudig door van ogenblik tot ogenblik te leven zonder me druk te maken over het verleden, zonder me druk te maken over de toekomst. Alles wat gebeurt, gebeurt, ik accepteer het met absolute dankbaarheid.

Mijn context is zeker uitgestrekt, en voor diegene die dicht bij me zullen komen, voor diegene die dicht bij me zijn gekomen maakt het mij of mijn leven begrijpen bijna onmogelijk; het is deel geworden van het ultieme mysterie. Tenzij je het mysterie van het geheel realiseert kun je geen voorstelling hebben waar ik ben. Ik ben zeker niet wat mijn plaats lijkt te zijn, mijn ruimte.

Als je in mijn ogen kijkt, kun je in de diepten kijken die voorbij mij gaan. Als je naar mijn stilten luistert, zul je de stilte van het luchtruim horen – ze is niet van mij. En ik zou willen dat jullie ook in die zelfde ruimte waren, waar je van niets kunt zeggen dat het van jou is, waar niets jou toebehoort want jij behoort tot het geheel.

Nu een grap voor Devageet; ik weet niet waarom ze gezegd moet worden, maar ik heb je reeds verteld dat ik geen reden heb om iets te doen – deze grap wil gewoon verteld worden, en ik kan er verder niets aan doen!

Stella en Eunice zijn in de keuken groenten aan het bereiden en wat aan het kletsen op een Vrijdagavond als Eunice uit het raam kijkt. Ze ziet haar echtgenoot, Bernie, het tuinpad oplopen met een boeket bloemen.

Eunice draait zich naar Stella en zegt, "Oh, nee! Hij heeft bloemen meegebracht. Dat betekent dat ik het hele weekend op mijn rug zal liggen met mijn benen in de lucht."

Stella antwoordt, "Hoezo dat? Heb je geen vaas?"

Oké Maneesha?

Ja, Osho.